

1

คุณรู้จักแอปฯ เซนดาอย่าใหม่ครับ

มันเป็นแอปพลิเคชันทำนองเดียวกับเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ หรืออินสตาแกรม นั่นแหละครับ ผู้ใช้บริการสามารถโพสต์รูปหรือข้อความได้ และก็สามารถไปคอมเมนต์หรือกดชื่นชอบได้ภาพกับข้อความของคนอื่นได้ จะแตกต่างจากแอปพลิเคชันส่วนใหญ่แค่ตรงที่ว่าคำว่าเซนดาอย่ามันแปลว่า 'เพื่อแสดงความขอบคุณ'

นั่นก็หมายความว่าข้อความหรือรูปภาพในเซนดาอย่าต้องเป็นข้อความ เพื่อแสดงความขอบคุณหรือข้อความปลั่งบวักเท่านั้น มันเป็นคนเซ็ปต์ของแอปฯ นะครับ

ผู้ให้บริการทุกคนยอมรับข้อตกลงนี้ 'ไม่มีใครโพสต์ตัดพ้อ บ่น เหนงาคิดถึงแฟน หรือโพสต์โฆษณาลงในเซนดาอย่า หรือถ้ามีใครโพสต์ข้อความที่ไม่เข้ากับหลักการของแอปฯ ผู้ดูแลแอปฯ ก็มีสิทธิ์เข้าไปลบออกได้โดยที่ผู้ให้บริการไม่มีสิทธิ์ทักท้วง

เมื่อมันเป็นแอปฯ ที่มีข้อกำหนดในลักษณะนี้ จึงมีผู้ให้บริการน้อยกว่าแอปพลิเคชันโซเชียลอื่นๆ และแน่นอนว่ามันไม่ได้ดังในประเทศไทย

จนกระทั่งเมื่อหกเดือนก่อน...

เพื่อองนคร ภักดีไตรรัตน์ ดารานักแสดงที่กำลังมีผลงานเป็นที่โจษจันในวงสังคมได้เปิดใช้แอปพลิเคชันเซนดาอย่า และนั่นทำให้เซนดาอย่ากลายเป็น

ที่รู้จักในสังคมไทยอย่างรวดเร็ว

เพื่อนครเป็นดาราที่ให้สัมภาษณ์หลายครั้งว่าเขาไม่เล่นทั้งเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ หรืออินสตาแกรม ส่วนไลน์นั้นเขาสงวนไว้ติดต่องานหรือติดต่อกับคนรู้จักจริงๆ เท่านั้น ดังนั้นจึงไม่มีทางที่แฟนคลับจะส่งข้อความไปหาเขาได้เลย

จนกระทั่งเพื่อนครเปิดตัวในแอปพลิเคชั่นเซนด์าย่า

'มาส่งต่อพลังบวกกันครับ'

คือข้อความแรกที่เขาโพสต์พร้อมใบหน้าหล่อๆ ของตัวเอง เพียงเท่านั้น จำนวนผู้ใช้เซนด์าย่าในประเทศไทยก็ขยับจากหลักร้อยเป็นเกือบพันคนภายในชั่วพริบตา และยังคงเพิ่มขึ้นต่อเนื่องจนแตะหลักสามพันคนภายในยี่สิบสี่ ชั่วโมง

การสมัครเพื่อติดตามดาราทำให้แฟนคลับหลายๆ คนยังไม่ได้ศึกษาว่าเซนด์าย่าเป็นแอปฯ แบบไหน ไม่ถึงสามชั่วโมงก็เลยมีคนถูกลบโพสต์เป็นแถบๆ 'ไม่ว่าจะเป็นโพสต์ประเภท 'เล่นแอปฯ นี้เพราะพี่เพ็อง' 'เรามาตามพี่เพ็อง' หรือโพสต์บ่นบ้างต่างๆ นานาจากประชาชนชาวไทย ต่างก็ถูกแอดมินไล่ลบมือเป็นระลอก และภายในยี่สิบแปดชั่วโมงต่อมาก็มียุติบัตรเป็นภาษาไทย ออกมาแจ้งเตือนที่หน้าแอปฯ ความว่า

'เรียนผู้ใช้บริการชาวไทยทุกท่าน

ยินดีต้อนรับสู่เซนด์าย่า เครือข่ายทางสังคมที่มีจุดมุ่งหมายมอบความงดงามแก่โลก

เซนด์าย่ามีความดีใจเป็นอย่างยิ่งที่แอปพลิเคชั่นของเราได้รับความสนใจจากชาวไทย! อย่างไรก็ตาม เราขอเรียนให้ท่านทราบว่าเซนด์าย่ามีจุดประสงค์เพื่อส่งมอบพลังบวกและคำขอบคุณให้แก่โลกและสังคม ทางแอปพลิเคชั่นจึงต้องดำเนินการลบโพสต์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์หลัก

ของเซนดาเย่า หวังว่าจะได้รับความเข้าใจจากผู้ให้บริการทุกๆ ท่าน หวังว่า
ท่านจะได้ใช้เซนดาเย่าเพื่อมอบสิ่งดีๆ ให้กับโลกไปพร้อมกับพวกเรา
ด้วยความปรารถนาดีจากทีมงานเซนดาเย่า'

ตามด้วยโพสต์ของเพื่อนครที่ลงเพื่อส่งความวุ่นวายที่เขาเป็นคน
ก่อตั้งขึ้น

'เด็กๆ เรามาโพสต์แต่เรื่องดีๆ กันนะ'

สิบเอ็ดคำ เพียงแค่นี้สรรพสิ่งในโลกก็เข้าสู่ความสงบ แฟนคลับพีเพ็อง
ทุกคนต้องยอมรับและเข้าใจว่าหากรักจะตามพีเพ็อง ต่อไปนี่ต้องโพสต์แต่
สแตตัสโลกสวยเท่านั้น หรือถ้าไม่อย่างนั้นก็ไม่ต้องโพสต์อะไรเลย รอกดไลค์
หน้าหล่อๆ ของพีเพ็องอย่างเดียวก็พอ

หลังจากนั้นเซนดาเย่าก็มีชื่อในประเทศไทยว่า 'แอพฯ เพื่อนคร' หรือ
'แอพฯ พลังบวกของเพื่อนคร'

ผมรู้จักกับเพื่อนครเพราะเหตุการณ์ที่ว่ามานั้น เซนดาเย่าไม่มีทีมงาน
ในประเทศไทย แต่ในออฟฟิศเล็กๆ ของพวกเขาที่ซิลิคอนแวลลีย์มีคนไทย
นั่งทำงานอยู่คนหนึ่ง

...นั่นก็คือผม

"นาวิ่ คนจากประเทศของนายเป็นอะไรสักอย่างนะ" คือสิ่งที่ผมมอบส
ของผมบอกในเช้าวันที่เพื่อนครเปิดไอดีเซนดาเย่า เขาพาผมไปดูที่มอนิเตอร์
และนำโพสต์ภาษาไทยจำนวนมหาศาลให้ผมดู

ผมกดอ่านอยู่พักใหญ่ ก่อนจะเห็นความเชื่อมโยงว่าไอดีไทยที่เพิ่งสร้าง
ทั้งหมดนั้นกดติดตามไอดีหนึ่งซึ่งใช้ชื่อว่า Feuxngnkhร ผมกดเข้าไปในไอดีนั้น
และนำชื่อของเพื่อนครไปกูเกิล ก่อนจะได้พบว่าเขาเป็นดาราซึ่งกำลังดัง
ในประเทศไทย

ผมใช้เวลาไม่นานในการค้นหาข้อมูลของเขาในเว็บไซต์และสื่อสังคมออนไลน์ต่างๆ ก่อนจะสรุปให้บอสฟังว่าเกิดอะไรขึ้น "คนไทยคงเข้ามาใช้เซนดาย่าตามดาราที่พวกเขาชื่นชอบนะครับ แต่ดูเหมือนพวกเขาจะยังไม่เข้าใจว่าเซนดาย่ามีจุดประสงค์อย่างไร บางทีเราอาจออกจดหมายหรือข้อความเตือนเพื่อให้ผู้ใช้บริการเข้าใจตัวแอฟฯ มากขึ้น"

"ก็ดีนะ" ไช่ม่อนเห็นด้วย "ถ้าเขียนเป็นภาษาไทยไปเลยจะชัดเจนกว่าไหม"

ผมนึกคิด คนไทยบางคนก็ไม่ค่อยคล่องภาษาอังกฤษ ดังนั้นก็อาจจะดีหากเขียนเป็นภาษาไทยไปเลย "งั้นเดี๋ยวผมช่วยเรื่องแปลเป็นไทยก็ได้ครับ"

เซนดาย่าเป็นแค่บริษัทเล็กๆ ที่มีทีมงานไม่กี่คน หน้าที่ของพวกเราค่อนข้างปะปนสับสนกันในหลายเวลา เพื่อนร่วมทีมบางคนก็ต้องดูทั้งดีไซน์แอฟฯ และบริการลูกค้า บางคนก็ทำทั้งเขียนโค้ดและแฮสปอนเซอร์ เรียกว่าคละเคล้ากันจนพวกเราไม่รู้อีกแล้วว่าใครมีตำแหน่งหน้าที่อะไร บริษัทสตาร์ทอัพเล็กๆ ที่ไม่ค่อยมีทุนก็แบบนี้แหละครับ

เพราะบริษัทของเราเล็กมาก แคมแอฟฯ ก็ไม่ได้เป็นที่นิยมสักเท่าไร การมีผู้ใช้บริการจากประเทศที่ห่างไกลอย่างประเทศไทยเพิ่มขึ้นในจำนวนมหาศาลจึงถือเป็นเรื่องแปลกสำหรับทุกคนในทีม พวกเราคุยเรื่องนี้กันตอณิกินข้าวเย็นหลังจากเหตุการณ์สงบลงไม่นานนัก เพื่อนๆ ต่างก็ถามผมว่าเพื่อนนครเป็นดาราที่ตั้งขนาดนั้นเชี่ยวชาญหรือ

ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยรู้จักผู้ชายคนนี้มาก่อน วงการบันเทิงไทยอยู่นอกเหนือความสนใจของผม แต่เพราะเหตุการณ์คนไทยถล่มเซนดาย่า ผมเลยลองคลิกเข้าไปอ่านข่าวเกี่ยวกับเพื่อนนครมาพอสมควร

"เอาจริงๆ แล้วเขาไม่ใช่คนที่ดังที่สุดในประเทศไทยนะ มีคนที่ดังกว่าเขาอยู่" ผมบอกพลางใช้มีดหั่นไก่ทอด "แต่เขามีแฟนคลับที่เหนียวแน่นพอสมควรเลยละ ได้เล่นละครทีวีหลายเรื่อง แล้วก็ได้เล่นโฆษณา เป็นพิธีเซ่นเตอร์ดินค้าอะไรทำนองนี้"

"เขาเป็นพระเอกหนังเหรือ" ไช่ม่อนถาม พลิกชิ้นไก่ทอดของเขาไป

อีกด้าน

"เปล่าครับ" ผมตอบ จิ้มไก่เข้าปาก "อันที่จริงเขาเป็นตัวร้าย เขาเปิดตัวในฐานะตัวร้าย แล้วดันเล่นบทร้ายๆ เก่ง เลยยังไม่เคยถูกเสนอให้เป็นพระเอกสักที"

"แต่ในชีวิตจริง เขาสมัครเข้าใช้เซนต์ดาเยา" ทอมชูส์ลอม "ตานี้นำสนใจดี"

"เขามีพระเอกที่มักเล่นคู่กับเขาด้วยนะ เป็นพระเอกดังของเมืองไทยตอนนี้ เลยได้แสดงด้วยกันบ่อยๆ" ผมอธิบายเพิ่ม "ชื่อกรดิฐ"

เท่าที่ผมตามอ่านในเว็บข่าว ดูเหมือนเฟื่องนครกับกรดิฐจะเป็นด้านตรงข้ามของกันและกัน เฟื่องนครเป็นตัวร้ายในละคร แต่ในชีวิตจริงกลับเป็นคนสุภาพ น่ารัก ไม่เที่ยวกลางคืน และไม่เคยมีข่าวกับผู้หญิง ส่วนนายกรดิฐนั้นเป็นพระเอกสุดหล่อ แต่ชีวิตจริงเขาก็ไปสุดทางเช่นกัน เป็นธรรมดาที่จะเจอกรดิฐในร้านเหล้าที่ฮิตที่สุดหรือในปาร์ตี้เจ๋งๆ เขาสูบบุหรี่จัดและดื่มหนักมาก เปลี่ยนแฟนสาวเดือนละครึ่ง แกมถ้าอารมณ์ไม่ดีก็จะด่านักข่าวอีกต่างหาก

แต่ไม่รู้ทำไม คนอย่างกรดิฐถึงได้ดังขึ้นเรื่อยๆ อาจจะเพราะมีกระแสข่าวพูดถึงเขาอยู่เสมอ หรือไม่ก็เพราะ...เอาเข้าจริง ตอนนี้คนไทยชอบแนวนี้ด้วยแหละ คนจริงใจๆ นักข่าวปากหมาบ๊อบปากหมากลับเลย อะไร้อ๊ว วัยรุ่นชอบ กริ๊ด บอกว่าคุณมาดแบดดี

ซึ่งผมเองก็ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกันแฮะ คงเหมือนที่วัยรุ่นเมกันชอบคาราประเภทวินๆ มั้ง

"ว่าแต่คนประเทศนายนี้ชื่ออะไรลาคๆ กันทุกคนเลยนะนาวิ" ทอมพูดพลางหัวเราะ ผมยกไหล่

"มันก็แค่ภาษาที่นายไม่คุ้น"

"แล้วเดือนหน้านี้ นายจะกลับไทยใช่ปะ" ไช่ม่อนถาม

"ครับ พักผ่อนสามเดือนไปบอส"

"พวกเราทางนี้งานหนักตายเลย นาวิ"

"เอาน่า ทอม นายเพิ่งกลับมาจากตาฮิติ ให้ฉันได้กลับไปบ้านเกิดบ้าง"

"พูดถึงเรื่องนี้ นายไม่ได้กลับไทยนานเท่าไรแล้ว" ราจีบถามขึ้นบ้าง

เขาเพิ่งกลับมาจากไปห้องน้ำ เลยหายไปจากบทสนทนาอยู่ครู่หนึ่ง

"เอ" ผมเอียงคอ "ผมกลับเมื่อคริสต์มาสที่แล้วไง กลับไปสิบวัน"

"พอกับแม่คิดถึงแย" หนุ่มอินเดียวบอก

"อย่าบ่นผม ราชินีไม่กลับพาราณสีมาก็ปีแล้ว"

"ห้า"

พวกเราทุกคนหัวเราะลั่น คราวนี้แกว้ขึ้นมาชนโดยไม่ได้นัดหมายแล้ว ตะโกน "แต่อเมริกา!" ด้วยสำเนียงต่างถิ่น ทอมประทัดถึงขั้นกลับไปใช้สำเนียง บริติช โตะซ่างๆ หันมามองพวกเราอย่างขบขัน ผมกระดกเบียร์หมดแก้ว

ตั้งแต่จบมัธยมศึกษาตอนปลาย ผมมาเรียนมหาวิทยาลัยที่อเมริกา พอเรียนจบก็ทำงานอยู่แถวนี้ได้สี่ปีแล้ว ผมไม่ค่อยได้กลับบ้านมากนัก อดีที่ดีก็ปีละครั้งสองครั้ง ครั้งละไม่กี่วันตามวันหยุดเทศกาล การเดินทาง กลับประเทศในเดือนหน้าี่จะเป็นทริปกลับไทยที่ยาวนานที่สุดของผม หลังการเหยียบแผ่นดินอเมริกาครั้งแรกเมื่อแปดปีก่อน

ร้อนไว้อย!

ความจริงผมก็ควรจะรู้อยู่แล้วว่าตัวเองจะรู้สึกแบบนี้ทันทีที่กลับถึง ประเทศไทย แต่ผมก็จะบ่นอยู่ดีนั่นแหละ

"ฮัลโหล แม่ครับ" ผมโทรหาแม่ผ่านทางไลน์คอลล์ทันทีที่ถึงสนามบิน "กรมถึงไทยแล้ว เอาใจ แม่อยู่ไหน"

แม่รายงานตัวว่ากำลังขับรถมารับผม แต่ติดอยู่นาน คงอีกเป็นชั่วโมงกว่าจะถึง ผมเลยตัดสินใจจะไปรอในร้านกาแฟ

ด้วยเหตุผลด้านความเคยชิน ผมเลือกสตาร์บัคส์

ผมมีความเชื่อที่แข็งแกร่งว่าสตาร์บัคส์และแมคโดนัลด์ต้องควบคุม คุณภาพสินค้าให้เหมือนกันทั่วโลก และตอนนี้ผมกำลังรู้สึกตื่นตกใจในประเทศ ของตัวเอง ดังนั้นผมจะหันไปชบร้านกาแฟที่ผมคุ้นเคยสมัยอยู่อเมริกา

ผมลากกระเป๋าเดินทางเข้าไปในร้านกาแฟ เหลียวซ้ายแลขวาก่อนจะ พบโต๊ะว่างตัวหนึ่งในมุมด้านในสุดของร้าน รอบโต๊ะนี้มีเก้าอี้สองตัว ที่นั่ง

อื่นๆ ถูกจับจองจนเต็มหมด ผมวางกระเป๋าเดินทางแทนป้ายบอกอาณาเขต แล้วเดินไปสั่งลาเต้ร้อนหนึ่งแก้ว หลังได้เครื่องดื่ม ผมนั่งจิบพลางมองไปรอบร้าน สังเกตดูฝูงคู่รักที่นั่งดูดแฟรปเป้อยู่ตรงโต๊ะใกล้ประตู ที่เท้าของพวกเขาไม้เบ้าร่วมใบยาวสองฟุตสีฟ้ากับสีชมพูคนละใบ อีกโต๊ะเป็นครอบครัวชาวจีน พ่อแม่วัยสามสิบนิดๆ อาม่าวัยหกสิบ พร้อมลูกเล็กสองคนที่วิ่งร้องเสียงดังลั่น ถัดมาก็เป็นคุณป้าชาวไทยที่มากับลูกสาววัยสิบสองถึงสิบห้า เด็กหญิงสวมแว่นสายตา ทำหน้าบูดใส่แม่ตัวเอง ถัดไปอีกโต๊ะเป็นชายวัยกลางคนท่าทางอาสาเสียกำลังพูดอะไรในโทรศัพท์ และหนุ่มละตินอเมริกันที่แขนหน้าหลัง นอกจากนั้นก็มียุโรปอีกสองกลุ่ม ผู้หญิงล้วนกลุ่มหนึ่ง ผู้ชายล้วนกลุ่มหนึ่ง พวกเขากำลังถ่ายรูปรูปและพูดคุยกัน คงจะรอเครื่องเพื่อออกเดินทางไปที่ยิวพักผ่อน

...ผมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู พลางนึกในใจว่า *สตาร์บัคส์หรือ สลัมกันนะเนี่ย*

'ถึงไทยแล้วนะ'

ผมส่งว้อทส์แอฟบอกสมาชิกที่ทำงาน พวกเขาเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของผมที่อเมริกา เปรียบได้กับครอบครัวของผมยามอยู่ที่โน่น ผมเลยรายงานตัวกับเขาเสียหน่อยหลังลงจากเครื่อง สองสามนาที่หลังจากนั้นไม่นานก็พิมพ์ตอบมา อวยพรขอให้สนุกกับทริป ราชินีบอกว่าขอของฝากเป็นช้างจากประเทศไทย และทอมบ่นว่าผมทำให้เขาต้องทำงานเพิ่มขึ้นสองเท่า ผมหัวเราะขณะอ่านข้อความจากเพื่อนฝูง เลยไม่ได้สังเกตเห็นมือข้างหนึ่งซึ่งวางลงบนโต๊ะ "ขอโทษนะครับ" เสียงหนึ่งกล่าวขึ้น "ผมนั่งตรงนี้ได้มั๊ย"

ผมสะดุ้งจากโทรศัพท์มือถือ เหยยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าผมกำลังเอามือเท้ากับโต๊ะคือผู้ชายตัวสูงสวมแว่นตากันแดด ทรงนักบินฉาบปรอทสีฟ้าดูน่าสมั้ย จมูกและโครงหน้าของเขาดูโดดเด่น ทะลุแว่นกันแดดออกมา ชายคนนั้นขบริมฝีปากสีชมพูอ่อนของตน รอคำตอบ

จากผม

ผมมองไปรอบๆ โต๊ะยังคงเต็มทุกโต๊ะ และโต๊ะผมก็ดูเป็นมิตรน่าขอแשרที่สุด ผมยกไหล่ ตอบไปว่า "ซัวร์" ติดสำเนียงอเมริกันอย่างลึ้มตัว

เขายัยบิรมิเฝือกเป็นรอยยิ้ม วางกระเป๋าเป้สีดำขอบแดงลงบนเก้าอี้ตรงข้ามผม ก่อนจะไปหาพาร์ตเนอร์สตาร์บัคส์แล้วสั่งเครื่องดื่ม ผมลองมองตามชายร่างสูงสะดุดตาคนนั้น เขาสวมเสื้อยืดสีดำขาวกับแจ็กเก็ตสีดำและกางเกงยีน ผมตัดสั้นธรรมดา แต่ดูดีมากแม้จะมองจากด้านหลัง

ผมละสายตาจากเขา หันกลับมาอ่านบทสนทนาในโทรศัพท์ต่ออีกครึ่งทอมถามว่าผมเก็บข้อมูลบางอย่างไว้ที่ไหน ผมพิมพ์ตอบเขาอย่างยัดยวมกมุ่นกับโทรศัพท์เสียจนไม่ได้สังเกตว่าเพื่อนร่วมโต๊ะของผมกลับมาแล้ว

ผมสะดุ้งตอนที่เขานั่งลงตรงข้าม แต่ไม่ได้พูดอะไรสัก ผมยังติดพันกับการสนทนา ไม่นานนักเขาก็ได้รับเครื่องดื่ม ชายหนุ่มยกแก้วกาแฟร้อนขึ้นจับเขาหยิบกระดาษเช็ดปึกหนึ่งออกมาจากในกระเป๋า แล้วเริ่มอ่านเอกสารอย่างตั้งใจ ไม่รู้ว่าเขามองเห็นอะไรได้ยังไงจากใต้แว่นปรอทนั้น บางทีเขาอาจชินกับมัน หรือบางทีผมก็อาจไม่ควรไปยุ่งเรื่องชาวบ้าน

ผมจัดใจแพดออกมาจากกระเป๋าสะพายและเริ่ม...เอ่อ ฟังดูน่าอายุจริง แต่ผมเริ่มทำงานนะครั้บ ทอมต้องการความช่วยเหลือจากคนที่ลาพักร้อน และผมก็ว่างๆ อยู่ในร้านกาแฟ เพราะงั้นก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผมจะไม่ช่วย ผมจิ้มๆ หน้าจอพิมพ์ไปพิมพ์มาอยู่พักใหญ่ แน่นอนว่ามันไม่ค่อยสะดวกเท่าใช้คอมพิวเตอร์ แต่คอมพิวเตอร์พกพาของผมอยู่ในกระเป๋าเดินทาง ผมไม่อยากเปิดกระเป๋าอะไรให้มันวุ่นวายกลางสตาร์บัคส์ เลยอดทนใช้ไอแพดไปก่อน ยังไงเสียก็ดีกว่าจอมือถืออยู่ครึ่งหนึ่งแหละ

ผมทำงานอยู่ลึกพัก ก็รู้สึกวุ่นวายในอกแปลกๆ เหมือนมีอะไรบางอย่างอันตรายอยู่ใกล้ๆ ตัว ผมเหลียวมองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นอะไรผิดปกติ ลูกค้าทุกโต๊ะยังคงเหมือนก่อนหน้านี้ เด็กน้อยชาวจีนตะเบ็งเสียงลั่นขณะวิ่งผ่านโต๊ะของผมไป ชายตรงหน้าผมยังคงจดจ่อกับเอกสารในมือ เขาอ่านมันอยู่เงียบๆ ไม่มีท่าทางใดๆ ที่ดูคุกคามหรือข่มขู่ แต่ผมรู้สึกจริงๆ ว่ามีอะไรบางอย่างที่

น่ากลัวมากๆ อยู่ใกล้ๆ นี้ อะไรบางอย่างที่ทำให้ผมอึดอัดกลางอก หายใจไม่ทั่วท้อง...

"รู้มั๊ย สัตว์ที่รับรู้ถึงจิตสังหารได้น้อยที่สุดก็คือมนุษย์นี่แหละ" ชายคนนั้นกระซิบด้วยริมฝีปากหยักได้รูปของเขา แว่นฉาบปรอทสีเงินทำให้ดูไม่ออกว่าเขากำลังมองไปทางไหน มองมาที่ผม? หรือมองกระดาดในมือ?

"แม้แต่แมลงที่บินไปบินมาตอมเราอยู่ตั้งนานสองนาน แต่พอเราถือกระดาดเตรียมจะตบ ตั้งใจว่าจะฆ่าให้ได้ละทีนี้ มันก็บินหนีไปทางอื่น แทนจะในทันที สัตว์ชั้นต่ำแบบนั้นยังรับรู้ได้ถึงจิตสังหารไม่ต้องพูดถึงสัตว์ปีกหรือสัตว์สี่เท้า..." เขากะซิบต่อไป ทุกพยางค์ที่กล่าวออกมาทำเอาผมขมลูกอยากจะคว่ำข้าวของเดินออกจากร้านเสียเดี๋ยวนั้น แต่ผมก็ไม่กล้า...ไม่กล้าแม้จะขยับตัว เพราะไม่รู้ว่าจะหากผมหนี เขาจะทำอะไรต่อไป...

"แต่มนุษย์...สัตว์ที่พัฒนาจนถึงจุดสูงสุดของสิ่งมีชีวิต พวกเรากลับโง่งเงา..." เขาเหยียดยิ้ม ไบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพบุตร แต่เมื่อยิ้มแล้วกลับดูร้ายกาจจนหัวใจของผมเย็นเฉียบ "รู้ทั้งรู้ว่าฉันอันตราย แต่ก็ยังแล่นมาหาถึงที่"

ผมไม่ได้มาหาเสียหน่อย! ผมนี่ก จิกมือทั้งสองข้างกับชอบโตะอย่างตกใจกลัว ผู้ชายคนนี้ต้องเป็นพวกโรคจิตแน่ๆ พวกโรคจิตแบบที่เคยเห็นในข่าวประเทศไทยอันตรายขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่วะเนี่ย!

ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย เขาทำท่าเหมือนเพิ่งสังเกตเห็นผมอย่างนั้นแหละ เขามองดูผม มองนิ้วที่จิกโตะจนขึ้นข้อขาว มองไบหน้าที่ซีดเขียวเห้งอแตกของผม แล้วก็กล่าวว่า

"ผมทำให้คุณกลัวสินะครับ"

ประโยคที่พูดออกมาล่าสุดนี้ให้บรรยากาศไม่เหมือนกับประโยคก่อนหน้าเลย... มันดู...เป็นมิตร โอบอ้อมอารี เกือบจะอบอุ่นเสียด้วยซ้ำ

"เอ่อ..." ผมคลายนิ้วที่จิบโตะ มองหน้าเขา มองแว่นตาฉาบปรอทที่ทำให้ไม่รู้ว่าเขากำลังแสดงอารมณ์แบบไหนอยู่

ชายคนนั้นมองไปรอบร้าน ผมเผลอเหลียวมองตาม ไม่มีลูกค้าคนใด

สนใจพวกเราเลย ถ้าหากเขาจะทำร้ายผม ผมก็คงได้เสียเลือดก่อนที่จะมีใคร
รู้สึกตัว

ชายคนนั้นถอดแว่นตาออกช้าๆ เขาสบตาผม ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน
แล้วพูดช้าๆ

"ขอโทษครับ ผมไม่ควรอ่านออกเสียงเลย"

ชายหนุ่มเอียงคอดนิดๆ ยิ้มหวานจนตาหริ่งลงเป็นเส้นโค้ง

"พอดีผมข้อมบทนะครับ แล้วตรงจุดนี้มันยากพอสมควร เลยลองทดสอบ
อารมณ์ดู ขอโทษที่ทำให้คุณตกใจนะครับ"

รอยยิ้มของเขาอบอุ่นราวกับแสงตะวัน ผมครุ่นคิดว่าเคยเห็นรอยยิ้มนี้
ที่ไหนมาก่อน แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเขานั้นเองคือเจ้าของไอดีเจ้าปัญญา Feuxngnkr

เพื่อนคร ภักดีไตรรัตน์ ดาราชายเจ้าของบทตัวร้ายอันดับหนึ่ง
ของประเทศไทยนั่งอยู่ตรงข้ามผม พร้อมยิ้มให้ผมด้วยท่าทางอบอุ่นชนิดที่ว่า
แถมองอยู่ตรงนี้ก็รู้สึกว่าได้รับพลังบวกเต็มพิกัดแล้วอะ...

2

"บทละคร?" ผมถาม ซีมื่อไปยังกระดาษที่เขาถืออยู่อย่างแห้งๆ

"ครับ" เพื่อนนครตอบ สวมแว่นกลับเข้าหน้าตัวเองเพื่อปกปิดตัวตนอีกครั้งหนึ่ง เขายิ้มให้ก่อนจะบอกความลับด้วยเสียงเบาๆ "เรื่องนี้จะออนแอร์เดือนหน้านะ แอบบอกก็ได้ ผมเป็นตัวร้ายอีกแล้ว"

บรรยากาศกับบทพูดมาขนาดนั้นคงจะเป็นบทของพระเอกหรือก ผมคิดในใจ นึกถึงบรรยากาศเย็นสันหลังเมื่อครู่แล้วเริ่มเข้าใจว่าทำไมทางช่องถึงยื่นบทตัวร้ายให้ตานี้ซ้ำๆ แคฟังไม่กี่ประโยค ยังไม่ได้แต่งตัว ยังไม่ได้ประกอบกับมุมกล้อง ผมยังหนาวจนเกือบพุงหนีออกจากร้าน ถ้าอยู่ในจอจะน่ากลัวขนาดไหนเนี่ย

หรือผมต้องลองติดตามผลงานของเขาดูสักครั้ง เรื่องนี้จะออนแอร์เดือนหน้าเนี่ย เขาบอกมาเมื่อ

...ถึงจะบอกแบบนั้นผมก็ไม่รู้หรอกว่าต้องดูเวลาไหน ช่องไหน ผมไม่สัมผัสด้านทีวีในประเทศไทยซะด้วยสิ ผมคิดแล้วถอนหายใจเอืออใหญ่

"ผมทำให้คุณตกใจ แ่จริงๆ เลย" เพื่อนครกล่าวเมื่อเห็นผมถอนหายใจ

"อ้อ ไม่ได้ถอนหายใจเพราะเรื่องนั้นหรอกครับ" ผมบอกปัด "ผมแค่ถอนใจเพราะยังไม่ชินกับวัฒนธรรมนะ"

"วัฒนธรรม?" คนตรงหน้าผมถามแบบงงๆ

โ๊ะโ๊ะ เผลอพูดอะไรแปลกๆ ออกไปซะได้

"ผมหมายถึง...ยังไม่ค่อยชินกับอะไรๆ ในประเทศไทยนะครับ"

"เอ๊ะ" เพื่อนครเอียงคออีกแล้ว ทำทางเหมือนเด็กสาววัยสิบแปดแบบนั้น เข้ากับตัวเขายังไงก็บอกไม่ถูก "คุณไม่ใช่คนไทยเหรอครับ แต่สำเนียงการพูด..."

"ผมเป็นคนไทยครับ" ผมอธิบาย ยิ้มแห้งๆ ไม่นึกว่าจะต้องมาเล่าประวัติของตัวเองให้ผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันฟัง "พอดีผมไปอยู่อเมริกามาหลายปี เพิ่งกลับมาวันนี้วันแรก ก็เลยถอนหายใจเพราะไม่รู้ว่าจะไปติดตามละครของคุณจากช่องไหนดี"

"เอ้" เขาอุทานแบบน่ารักเกินตัวออกมาอีกแล้วแะ เพื่อนครเอามือปิดแก้มขวาของตัวเองอย่างตกใจ ก่อนจะพูดว่า "น่าอายจังเลย!"

"อะไรหรือครับ" ผมง

เขายกสองมือปิดหน้าที่เริ่มจะแดงเถิก พร้อมกับรัวลิ้นออกมาว่า

"แปลว่าคุณไม่รู้จักรักผมสินะครับ! ผมมันหน้ามากเกินไป คิดว่าถ้าถอดแว่นแล้วคุณคงรู้จักผมทันที ตายแล้ว! ผมหลงความดังของตัวเองมากเกินไปแล้ว น่าอายจริงๆ"

ผู้ชายตัวสูงก้มหน้างอตัวคุกคู้ด้วยความอับอายอยู่ตรงหน้าผม เป็นภาพที่น่าตลกปนน่าสงสารเสียจนผมต้องรีบปลอบ

"ไม่หรอกครับ ผมรู้จักคุณ" ผมนี้จะอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบเปิดกระเป๋าเงินแล้วหยิบนามบัตรของตัวเองออกมา "เอ้อ จริงด้วย คุณเพื่อนคร ผมนะรู้จักคุณเพราะว่า..."

ดาราหนุ่มเงยหน้ามามองผมอีกครั้งเมื่อได้ยินชื่อตัวเอง ทำทางเขาคงคล้ายใจเมื่อผมเรียกชื่อเขาถูก

ผมยิ้มกว้าง ยื่นนามบัตรของตัวเองไปตรงหน้าเขา โลกั้ของเซนดาอย่าประทับอยู่ตรงนั้น พร้อมชื่อนามสกุลของผมในภาษาอังกฤษ

"ความจริงแล้วผมทำงานอยู่ที่เซนดาอย่านะครับ"

"จริงเหรอครับ! โธ้ย! ทำไงดี ผมเจอไอตอลเข้าซะแล้ว!"

เพื่อนครร้อง รีบรับนามบัตรของผมไปอ่าน แล้วหันมาเข่ามือผม

อย่างตื่นเต้นเหมือนผมคือดารา ส่วนเขาคือแฟนคลับที่บังเอิญเจอดาราในสตาร์บัคส์

"ผมเคยอ่านบทสัมภาษณ์ของคุณไซมอน เห็นเขาบอกว่าลูกทีมของเขามีทั้งคนอังกฤษ อินเดีย จีน และไทยด้วย ผมตื่นเต้นมากตอนที่รู้ว่ามีคนไทยทำงานอยู่ในบริษัทที่มีแนวคิดยอดเยี่ยมอย่างเซนต์ดาย่า ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมีวันเจอตัวจริง โอ ผมขอถ่ายรูปคุณหน่อยได้มั๊ยครับ เอ๊ะ ผมโพสต์มันลงในเซนต์ดาย่าได้ไหม หรือว่าจะต้องเป็นความลับ"

เฟื่องนครพูดอะไรยาวยืดแถมยังเสียงดังกว่าปกติจนคนอื่นๆ ในร้านกาแฟเริ่มจะหันมามองเรา เขารู้ตัว...คงเป็นคนไวต่อสายตาคนรอบข้าง จึงรีบลดเสียงลง และว่าวอนผมต่ออีกครั้ง

"ขอผมถ่ายรูปคุณเถอะนะคะ"

ผมยิ้มแห้ง ไม่แน่ใจว่าจะตอบอย่างไรดี

"เอ..." เฟื่องนครขบปาก "ผมกับแฟนฯ ของผมคงทำให้พวกคุณลำบากกันมากเลยสินะ"

"ก็ไม่เชิงครับ" ผมยิ้ม "ตอนแรกอาจจะไม่เข้าใจกันนิดหน่อย แต่หลังจากได้รับคำชี้แจง ผู้ให้บริการชาวไทยก็ปฏิบัติตามกฎกันอย่างเรียบร้อยมากเลยละครับ พวกเรายินดีมากที่พวกเขาให้ความสนใจแอฟฯ ของเรา พวกเรายังมีคนใช้บริการไม่มากเท่าไรหรอก ตอนนี้สัดส่วนของคนไทยนับได้ว่า...เกือบครึ่งของผู้ใช้บริการทั้งหมดแล้วละครับ มันคงเป็นแอฟฯ ของคุณไปแล้วจริงๆ"

พ่อหนุ่มดาราทำหน้าที่จ้อยลงไปอีก "ผมไม่ได้ตั้งใจให้เซนต์ดาย่ากลายเป็นแอฟฯ ตามดาราหรอกนะคะ"

"ไม่หรอกครับ" ผมดึงมือออกจากการเกาะกุ่มของเขาแล้วโบกไปมา "คนไทยที่ชอบคอนเสิร์ตของแอฟฯ เราก็คืออะนะ เข้ามาโพสต์อะไรดี ๆ กันทุกวันเลย ไซมอนเองก็ปลื้มมาก"

"อ้อ คุณได้ใกล้ชิดกับคุณไซมอนด้วย ผมอ่านบทสัมภาษณ์ของเขาทุกอันเลย เป็นผู้ชายที่ยอดเยียมมากเลยนะคะ"

ผมมองเฟื่องนครที่ท่าทำชื่นชมจนเกินพิกัด แล้วนึกภาพตาบอดสฟุงฟลุ่ย

ดูเปียร์ ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ "เขาเป็นเจ้านายที่ดีครับ และบริษัทของเรา ก็เล็กมาก เลยู้จ๊กกันทั่ว"

เพื่อนครยิ้มให้ผม เขามือกอดหน้าอกตัวเอง "ผมตื่นเต้นจนนึกว่าจะตาย ชะแล้วนะครับเนี่ย"

ผมยิ้มตอบ ไม่คิดเหมือนกันว่าเขาจะตื่นเต้นมากขนาดนั้น

"ตกลง...ผมขอถ่ายรูปคุณได้ไหมครับ"

คำขอซ้ำๆ จากพ่อหนุ่มดาราทําให้ผมไม่กล้าปฏิเสธ เลยพยักหน้าตอบรับ

"ผมโพสต์มันลงในเซนดาย่าแล้วบอกว่าคุณเป็นที่งานได้มั๊ย หรือว่า ต้องเป็นความลับ"

"ไม่มีปัญหาครับ" ผมตอบ มองหน้าชายหนุ่ม คิดว่าเขาคงยกโทรศัพท์ ขึ้นมาถ่ายรูปผมซะ

แต่ไม่ใช่แบบนั้น เพื่อนครถอดแว่นตาออก เขาเดินมายืนข้างๆ แก้วอี้ ของผม ย่อเข่าลงมาจนหน้าเกือบชิดกัน แล้วควักมือถือออกมากดเซลฟี

พอเห็นภาพตัวเองแทบจะเนบแก้มกับเขาปรากฏอยู่ในจอโทรศัพท์ ผมก็เพิ่งรู้ว่า

น่าจะบอกว่าห้ามถ่ายคู่กัน เอาหน้าไปชิดดาราแบบนี้ผมนี่ดับสนิทไม่รู้ จะฝังวัดไหนเลย ให้ตายเหอะ เทียบกันจะแบบนี่แล้ว...

ผมเหลือบตามองพ่อคนที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ดีใจอยู่ข้างๆ

หล่อสุดๆ ไปเลยแฮะ

โทรศัพท์ของเพื่อนครสั่นหึ่งๆ ขึ้นมา พร้อมชื่อผู้โทรเข้าที่เขียนว่า 'แม่ฮ้อย' เขากดรับทันทีวัน เอมือถืออแนบหูพร้อมพูด "สวัสดีครับแม่ ผมอยู่ สุวรรณภูมิแล้วครับ พี่แซนดี้จะเป็นคนเอากะเป่าผมมาให้ พี่แซนดี้อยู่ลาดกระบัง แล้วครับ แม่ละ หา อีกพักนึงเหวอ ทำไมละ แฮ้ย แฮ้ยกอดต้นสาย บ้าเหวอ เดี่ยวตกเครื่องนะครับ"

ตอนนั้นเองที่เขาผลอหันโบหน้าแบบไม่ใส่แว่นไปทางกลุ่มวัยรุ่นสาว ที่นั่งอยู่โต๊ะถัดไป พวกเธอก็รีบออกมามาดังลั่นแล้วเรียก

"พี่เฟื่อง!"

"มีคนเจอผมแล้วไงแม่ คือผมอยู่ในสตาร์บัคส์" พี่เองนครกระซิบกับ ไทด์พัท แล้วโบกมือให้สาว ๆ พร้อมฉีกยิ้มให้

"โอ๊ย! ไปอยู่ตรงนั้นทำไมล่ะ โคตรจะแหล่งดักคน" เสียงในโทรศัพท์ดังแว๊ด ออกมาจากผมสะดุ้ง

"ก็แหม...ผมต้องการกาเฟอีน ไม่เป็นไรครับ ผมจัดการได้ แม่ลากैयाกออกมาให้ทันนะ แล้วไปเจอกันในเกตเลย เก็บเสียไว้ดีๆ เลยครับ ถ้าคนรุม ขึ้นมาจะยุ่ง"

พูดจบ พี่เองนครก็วางโทรศัพท์ เด็กสาวสามคนเดินมารุมเขา (กับผม) ทันที

"พี่เฟื่อง หนูเป็นแฟนคลับค่ะ" เธอประกาศเสียงดังจนคนอื่นๆ ใน สตาร์บัคส์เริ่มหันมามอง พี่เองนครฉีกยิ้มเหมือนดีใจที่ได้พบสาว ๆ ทั้งสาม

"จริงหรอ ขอคุณนะครับ"

"พี่เฟื่องไปไหนหรอคะ"

"จะบินไปทำงาน นี่เราไปไหนกัน"

"ไปญี่ปุ่นค่ะ"

"หรอ อาจจะได้นั่งไฟลต์เดียวกันนะ"

คำพูดของเขาทำให้เด็กๆ กรีดออกมาอย่างดีอกดีใจทันที "พี่เฟื่อง บินอะไรคะ"

"JAL ครับ"

"เอะ งานที่ไปถ่ายละครใช่ไหมคะ" เด็กคนหนึ่งในกลุ่มร้องออกมาอย่าง ตื่นเต้น "เรื่องที่มีพี่กริดูด้วย แล้วพี่ก้อไปไฟลต์เดียวกันรีเปล่าคะ"

"คิดว่านะครับ...ถ้าทัน" พี่เองนครยิ้มแห้งๆ "แม่อ้อยกำลังไปแชะเสีย ออกมาจากเตี้ยครับ เมื่อคืนหนักไปหน่อย"

"จริงด้วย เห็นพี่ก้อเข้กอินทองหล่อ" สาว ๆ หัวเราะกันคิกคัก

"พี่อ้อยงานหนักแยะเลย" สาวน้อยอีกคนพูดขึ้น ผมเลยเริ่มเดาว่าพี่อ้อย หรือแม่อ้อยที่พี่เองนครพูดถึงคงจะเป็นทีมงานของเขากับกริดู

"พี่เฟื่อง หนูขอถ่ายรูปด้วยได้มั๊ยคะ" เด็กสาวถาม

"ได้ครับ" เพื่อนครตอบ "แต่เราออกไปนอกร้านตี๋มัยครับ ผมไม่อยากให้เรารบกวนคนอื่นฯ" เขาพูดเสร็จก็รีบคว้าข้าวของบนโต๊ะยัดลงเป้ ของทุกอย่างรวมถึงแว่นตาและนามบัตรของผม จากนั้นก็หันมากระซิบเบาๆ ว่า

"ผมดีใจที่ได้เจอคุณครับนารี"

เขาเรียกชื่อ...ตามที่ระบุไว้ในนามบัตร

"ผมกรมท่าครับ" ผมกล่าว ยิ้มให้เขาแบบโรยๆ พอเห็นเขาถูกเด็กสาวๆ รุมแบบนี้ก็รู้สึกเหนื่อยแทนอย่างบอกไม่ถูก

"เอ๊ะ" เขาทำหน้าเป็นเชิงถาม

"ชื่อไทยครับ อยู่ที่นั่นชื่อนารี" ผมบอก "ดีใจที่ได้พบคุณเหมือนกันครับ"

เขาขยับตาให้ เอ่ยตบท้าย "รอดูรูปตัวเองในเซนดาอย่านะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)